

Εορταστική αγρυπνία για τον Όσιο Δημήτριο Γκαγκαστάθη στο Παρεκκλήσιο Αγίου Μηνά Καρδίτσας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμοθέου, στο Ιερό Παρεκκλήσιο Αγίου Μηνά Καρδίτσας, την Τετάρτη 28 Ιανουαρίου 2026 και ώρα 8:00 μ.μ., τελέσθηκε ιερά Αγρυπνία επί τη ιερά μνήμη του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Δημητρίου (Γκαγκαστάθη) του εκ Πλατάνου Τρικάλων.

Κατά τη διάρκεια της ιεράς Αγρυπνίας τέθηκε προς προσκύνηση και αγιασμό των πιστών απότμημα του ιερού λειψάνου του Αγίου, το οποίο, μετά το πέρας αυτής, φυλάσσεται εσαεί στον Ενοριακό Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Καρδίτσης. Το ιερό λείψανο του Αγίου δώρισε στην Ενορία του Ιερού Ναού Αγίας Παρασκευής Καρδίτσης η Γερόντισσα Ισιδώρα, Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Ζάρκου.

Ο Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Στάμος, Αρχιερατικός Επίτροπος Καρδίτσης, στην ομιλία του αναφέρθηκε στο φαινόμενο της αγιότητας μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, με αφορμή το πρόσωπο του νεοαγιοκαταταχθέντος Πατρός Δημητρίου, τονίζοντας ότι η αγιότητα δεν αποτελεί γεγονός του παρελθόντος, αλλά ζώσα πραγματικότητα και κλήση για κάθε άνθρωπο, σε κάθε εποχή.

Αρχικά, εξήγησε με σαφήνεια τον τρόπο με τον οποίο η Εκκλησία αναγνωρίζει έναν Άγιο. Υπογράμμισε ότι η αγιοκατάταξη δεν είναι μια απόφαση που λαμβάνεται «από πάνω», ούτε αποτελεί αυθαίρετη ενέργεια της εκκλησιαστικής διοίκησης. Αντιθέτως, προέρχεται από τη συνείδηση του λαού του Θεού, από την εμπειρία εκείνων που γνώρισαν τον άνθρωπο αυτόν και μαρτυρούν ότι έζησε ως άγιος ανάμεσά τους. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, μέσω επισήμων πράξεων, έρχεται να επικυρώσει και να επιβεβαιώσει αυτή τη βιωμένη εμπειρία της Εκκλησίας, αναγνωρίζοντας την αγιότητα για το πλήρωμά της. Με αυτόν τον τρόπο, ο Πατήρ Δημήτριος αναγνωρίστηκε ως ο τελευταίος Άγιος που αγιοκατατάχθηκε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, επιβεβαιώνοντας ότι η Εκκλησία συνεχίζει να γεννά Αγίους και στη σύγχρονη εποχή.

Στη συνέχεια, ο π. Γεώργιος στάθηκε στο ερώτημα ποιον ονομάζουμε Άγιο μέσα στην Εκκλησία. Αντλώντας από την εμπειρία της αγιολογίας, τόνισε ότι, πέρα από εξωτερικά γνωρίσματα όπως τα θαύματα ή η μυροβλυσία, η ουσία της αγιότητας συνοψίζεται σε μία φράση, ότι Άγιος είναι «εκείνος που μας θυμίζει τον Χριστό». Με αυτήν την έννοια, ο Πατήρ Δημήτριος υπήρξε ιερέας που σε κάθε πτυχή της ζωής του, στον τρόπο που ζούσε, που σκεφτόταν και που ενεργούσε, παρέπεμπε στον Χριστό.

Γι' αυτό και η Εκκλησία, για ποιμαντικούς λόγους, έσπευσε να τον αναγνωρίσει, ώστε το παράδειγμά του να γίνει γνωστό και σε όσους δεν τον είχαν γνωρίσει προσωπικά.

26/01/2026 01:46

Αναφέρθηκε στις σύγχρονες παρανοήσεις γύρω από την αγιότητα. Επισήμανε ότι

πολλοί άνθρωποι θεωρούν πως η αγιότητα αφορά αποκλειστικά το παρελθόν, ανθρώπους άλλων εποχών και συνθηκών, με αποτέλεσμα να μετατρέπουν ασυνείδητα την Εκκλησία σε ένα είδος «μουσείου» ιερών εκθεμάτων. Αυτή η αντίληψη, όπως υπογράμμισε, συνιστά μια «ηθική αίρεση», διότι υπονοεί ότι η Εκκλησία έπαψε να παράγει Αγίους. Παράλληλα, ανέδειξε και μια άλλη παρερμηνεία, σύμφωνα με την οποία η αγιότητα αφορά κυρίως ή μόνο τους μοναχούς. Η νεότερη εμπειρία της Εκκλησίας, με Αγίους όπως ο Γέροντας Πορφύριος, ο Γέροντας Παΐσιος ή ο Άγιος Ιάκωβος, ενίσχυσε άθελά της αυτή την εντύπωση.

Απέναντι σε αυτές τις αντιλήψεις, ο Πατήρ Δημήτριος προβάλλει ως ζωντανό αντίδοτο. Υπήρξε έγγαμος ιερέας, πατέρας εννέα θυγατέρων, άνθρωπος της καθημερινότητας και της οικογενειακής ζωής. Η πορεία του αποδεικνύει ότι η αγιότητα δεν περιορίζεται ούτε στους μοναχούς ούτε σε περασμένες εποχές, αλλά μπορεί να βιωθεί μέσα στον κόσμο, στην οικογένεια και στον αγώνα της καθημερινής ζωής.

Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στο κοινό χαρακτηριστικό όλων των Αγίων, ανεξαρτήτως εποχής ή κοινωνικής θέσης. Είτε πρόκειται για βασιλείς είτε για απλούς εργάτες, για επισκόπους είτε για τεχνίτες, το κοινό τους γνώρισμα είναι η βαθιά πίστη στον Χριστό και η απόλυτη εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού. Αυτή η εμπιστοσύνη χαρακτήριζε και τον Πατέρα Δημήτριο, ο οποίος απευθυνόταν στους Αγίους και στους Αρχαγγέλους με παιδική οικειότητα, ως φίλος προς φίλο, ζητώντας τη βοήθειά τους σε δύσκολες στιγμές, ακόμη και κατά τα χρόνια του πολέμου. Οι μαρτυρίες αυτές δεν προέρχονται από τον ίδιο, αλλά από τους συγχωριανούς του, που έζησαν τα γεγονότα και τα κατέγραψαν ως εμπειρία θαυμαστής προστασίας του Θεού.

Ο π. Γεώργιος υπογράμμισε ότι η αγιότητα δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα, αλλά συμμετοχή στην αγιότητα του ίδιου του Χριστού, ο οποίος είναι ο μόνος αληθινά Άγιος.

Οι άνθρωποι γίνονται άγιοι στο μέτρο που μετέχουν στη δική Του αγιότητα. Γι΄

αυτό και η κλήση προς την αγιότητα αφορά τη δική μας εποχή και τη δική μας καθημερινότητα, όχι την επιστροφή σε παλαιότερες μορφές ζωής. Ένας πρακτικός δρόμος προς αυτή την κατεύθυνση είναι το ερώτημα που καλείται να θέτει κανείς στον εαυτό του σε κάθε περίπτωση, «αν ήταν ο Χριστός, τι θα έκανε;».

Στο σημείο αυτό, ανέφερε το γνωστό περιστατικό από τον Βίο του Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου, όπως το καταγράφει ο Μέγας Αθανάσιος. Όταν ο Άγιος Αντώνιος ζήτησε από τον Θεό να του δείξει κάποιον ανώτερο στην αρετή, άγγελος Κυρίου τον οδήγησε όχι σε άλλο ασκητή, αλλά σε έναν απλό τσαγκάρη στην πολύβουη Αλεξάνδρεια. Ο άνθρωπος αυτός, ζώντας με αξιοπρέπεια, φροντίζοντας την οικογένειά του και βοηθώντας τους συνανθρώπους του από τα πενιχρά του έσοδα, αναδείχθηκε ανώτερος στην αρετή από τον μεγάλο ασκητή της ερήμου. Το παράδειγμα αυτό καταδεικνύει ότι η αγιότητα μπορεί να βιωθεί στην απλή και ταπεινή καθημερινότητα, όταν ο άνθρωπος εφαρμόζει τον λόγο του Θεού στη ζωή του.

Ολοκληρώνοντας, ο π. Γεώργιος επεσήμανε ότι τα σημεία της αγιότητας στη σύγχρονη εποχή συχνά δεν είναι θεαματικά, όπως τα θαύματα, αλλά κρυφά και αθόρυβα. Η υπομονή, η αγόγγυστη διακονία στον ασθενή, η ανιδιοτελής αγάπη προς τον πλησίον αποτελούν αυθεντικά γνωρίσματα αγιότητας σήμερα, παρότι δεν προβάλλονται και δεν εντυπωσιάζουν.

Τέλος, ευχήθηκε όλοι να έχουμε την ευχή του Πατρός Δημητρίου και να εμπνευστούμε από το παράδειγμά του, ώστε να ζήσουμε την αγιότητα μέσα στη δική μας εποχή και στη δική μας καθημερινή πραγματικότητα, αποδεικνύοντας ότι η Εκκλησία δεν ανήκει στο παρελθόν, αλλά παραμένει ζωντανή και καρποφόρα στο παρόν.

